

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάνκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

«Μαζὺ μιὰ μέρ' ἀνύσανε τοῦ Γαβριὴλ τὸ κρίνον,
Τὸ ῥόδον τῆς ἀνοιξέως· κι' ἡ δάφνη τῶν ἐλλήνων !
Κάνεις λαὸς δὲν ἤμπορεῖ ἔμπροστὰ μας νὰ προβάλλῃ
Ἄπ' τὴ δική μας ἐθνικὴ γιορτὴ πλέον μεγάλη !
Ναί· σὰ φιλότιμα παιδιὰ ποὺ ἤμαστε καὶ ζοῦμε,
Αὐτὸ τὸ ξεύρουμε καλά, καὶ δὲν τὸ λησμονοῦμε.
Καὶ δὲν ἀφίνομε ποτὲ τέτοια τοῦ Μάρτ' ἡμέρα
Νὰ μὴ τὴ διαλαλήσουμε ἔς τὸν ἑβδομὸν αἰθέρα.
Σὰν ἕναν ὅπου ἔλαβε χονδρὴ κληρονομία,
Καὶ μ' ὅλη τὴ ἀκράτητη ποὺ ρίχτην' ἀσωτεία
Δὲν λησμονεῖ κάθε χρονιά μνημόσυνα, σταυρούς,
Γιὰ κείνον ποὺ τοῦ ἄφησε αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς . . .
Ὅλο τὸ χρόνο ξέγνοιμιστος καθένας μας κοιμάται,
Καὶ τέτοια ἡμέρα ἔξαφνα κινούμαστ' ὑπνοβάται . . .
Καὶ μέσα εἰς τὰ θέατρα καὶ μέσα ἔς τοὺς συλλόγους
Ἐσχύνεται ἡ λεβεντιά σὲ σκοτομῶδες καὶ λόγους,
Σὰν ἄθλιο ἀρχοντόπουλο ἔς τὴν λάσπη ἐνῶ κυλιέται,
Μᾶς λέει γιὰ τὸ γένος του, καὶ νά ! παρηγοριέται.

— Μὰ γὼ πολὺ σωστότερο γιὰ ὅλους μας προτείνω
Νὰ πάμε νὰ γιορτάζουμε τὴ μέρ' αὐτὴ . . . ἔς τὴ Τῆνο !

Εἰς τὴ Φραγκιὰ καμμιά φορά, ἀν τύχη νὰ περάσῃ,
— Σπάνιο πρᾶγμ' ἀληθινὰ ἔς αὐτὴ τὴ μαύρη πλάσι—
Κανέν' ἀνδρόγυνο σωστὴ μιὰ πενηντάρια χρόνια
Γεμάτα γλύκα καὶ χαρὰ καὶ ἀνοιξί κι' ἀηδονία,
Κάνει τοὺς Γάμους τοὺς χρυσοὺς ἔς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἴδια
Μὲ ἴδιους φίλους καὶ καῦμούς καὶ λόγια καὶ στολίδια.
Κι' ἐμεῖς τὰ ἴδια, βλέπετε· δὲν ἔμειν' ἄλλο πλέον
Γιὰ μᾶς παιδιὰ ἐξακουστὰ ἐξακουστῶν γονέων,
Ἔστερ' ἀπὸ Συντάγματα καὶ χιλιάδες νόμους
Καὶ πλούτη καὶ πολιτισμοὺς κι' ἵπποσιδηροδρόμους,
Καὶ ἀπὸ βασιλεῖς διπλοῦς, σωρὸ πολιτικούς μας,
Παρὰ νὰ κάμουμε κι' ἐμεῖς τοὺς Γάμους τοὺς χρυσοὺς μας !

Ἄς ἦνε ἡ Ἀκρόπολις, ἃς εἶν' ὁ Παρθενῶν μας !
Καὶ εἶπαμε : ἡ ἐκκλησία τῶν γάμων τῶν χρυσῶν μας
Μὲ τὰ πηρουνομάχαιρα ἔς ἀρνιά καὶ εἰς ἰνδιάνους
Αἰῶνι' ἃς κηρύζουμε σφαγὴν εἰς τοὺς τυράννους,
Κι' ἃς ὑπομείνῃ ὁ Παρθενῶν ἔς τὰς ἱεράς του πλάκας
Φαρδεῖς πλατεῖς τοὺς ἥρωας τῆς ἑξακουσμένης Πλάκας.

— Ἐγὼ πολὺ σωστότερο γιὰ ὅλους μας προκρίνω
Πῶς πρέπει νὰ γιορτάζουμε τέτοια γιορτὴ . . . ἔς τὴν Τῆνο.

Καμμιά φορά, προτῆτερα, ἔς τὴν ἐθνικὴ γιορτὴ μας
Μιὰ φουστανεῖλλα κάτασπρη ἐδιδάβαιν' ἀντικρὺ μας,
Πάλα σὰ φεῖδι γυριστὴ, κι' ἕνα ὀλόρθο φέσι
Μὲ μιὰ κορῶν' ἀγωνιστοῦ πλατεῖα πλατεῖα ἔς τὴ μέση.
Ἐνόσω κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μᾶς ἔμενε μονάχα,
Καὶ μᾶς ρωτούσανε ποτὲ οἱ ξένοι, γιατί τάχα
Ἄφου δὲν ἔχομε καρδιὰ σὰν πρῶτα καὶ κεφάλι,
Ἄδικως νὰ νοθεύουμε τέτοια γιορτὴ μεγάλη,
Τὸ ξεύρουμε—θὰ ἔλεγαμεν ἐμεῖς—ἀλλὰ γιὰ κείνους,
Ὅπου τ' ἀγκάθια ἐκόψανε καὶ μᾶς τὰ δῶσαν κρίνους,
Ἄκόμα τὰ γιορτιάτικα θὲ ν' ἀντηχοῦν κανόνια,
Γιὰ νὰ τ' ἀκούνε τὰ στερνὰ τῆς Λαύρας χελιδόνια.
Εἶνε γιὰ κείνους ἡ γιορτὴ χαρὰ, κρουρὸ καμάρι,
Γιατί καὶ πάλι μ' ἄρματα στολιζοῦν τὸ κουφάρι,
Καὶ βγαίνουν, κι' ἕνα δάκρυο προβάλλει ἔς τὴ ματιὰ τους,
Καὶ εἶν' ἀκόμη δόξα μας καὶ μόνη ἡ θωριά τους !
. . . Μὰ τώρα ποὺ τὰ μνήματα τοὺς πῆραν, ἔς τὴ ζωὴ μας,
Γιὰ πέστε, τέτοια πράγματα ταιριάζουν—μεταξὺ μας ;

Ἐγὼ πολὺ σωστότερο ἀπ' ταῖς παράταις κρίνω
Πῶς εἶνε νὰ γιορτάζουμε τέτοια γιορτὴ . . . ἔς τὴν Τῆνο !

Παλαμᾶς

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη—23 Μαρτίου

Δεκάς ἔτι νομοσχεδίων πλουτίζει τὸ νομοθετικὸν ταμεῖον